

Nr 44.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckt motion om åtgärder i syfte att med inkomstskatteeftergift införa ett skattestopp från den 1 januari 1952.

(2:a avd.)

I en inom riksdagen väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion II: 82, av herr *Adolfsson* har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning i syfte att till höstriksdagen 1951 framlägga ett förslag till åtgärder i syfte att med inkomstskatteeftergift införa ett skattestopp från den 1 januari 1952».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionen framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

I den förevarande motionen har anförts bl. a., att en av våra viktigaste uppgifter just nu och under en avsevärd tid framåt vore att återställa svenska kronans anseende och värde inom och utom landet. I nuvarande läge vore det också angeläget att öka produktionen och därigenom också nationalinkomsten. Om detta skulle bli möjligt fordrades det dock, att de produktionshöjande faktorerna stimulerades genom att vinsten av produktionsökningen i största möjliga utsträckning stannade hos företagarna och arbetstagarna liksom hos det riskvilliga kapitalet. De höga skattesatserna och många skatteformerna hade medfört ett skattetänkande, som på ett skrämmande sätt påverkat svenska folkets ekonomiska handlande. De höga skattesatserna hade i hög grad motverkat sparandet. Det svenska folket hade förlorat tron på sparsamhetens välsignelse. En väg ur eländet, som tilltog med varje dag, hade angivits vara ett ökat sparande, vilket vitsordades av alla. Man hade redan diskuterat tvångssparande i en eller annan form. Några utarbetade förslag hade dock icke framlagts. Fråga vore dock om statsmakterna icke borde på ett eller annat sätt stimulera till nysparande, dock givetvis under förutsättning att den ekonomiska politiken bedrevs i den riktningen, att förtroendet för penningvärdet kunde återställas. Om detta kunde ske, vore det lämpligt att undantaga från inkomstskatten det nysparande, som skedde under de närmaste beskattningsåren. Motionären ville därför föreslå något som han ville kalla skattestopp för att på så sätt stimulera det frivilliga sparandet. Detta skulle då också bli ett inflationsstopp. Detta skattestopp skulle innebära, att stat, lands- ting och kommuner finge försöka klara sig med ungefär samma skatteun-

derlag och samma inkomster efter den 1 januari 1952, som de hade 1951, och för att stimulera produktionen och sparandet skulle då för de enskilda detta innebära, att av den merinkomst, som man kunde uppnå på grund av ökad arbetsinsats, mera övertidsarbete, bättre skött företag o. s. v., den del som sparades bleve skattefri.

Utskottet. I den föreliggande motionen har hemställts om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning angående åtgärder i syfte att med inkomstskatteeftergift införa skattestopp från den 1 januari 1952. I motionen framhålles att skattestoppet skulle innebära att stat, landsting och kommuner finge försöka klara sig med ungefär samma skatteunderlag och samma inkomster efter den 1 januari 1952, som de hade 1951.

I den mån syftet med motionen är att söka åstadkomma en begränsning av de offentliga utgifterna, vill utskottet för sin del gärna understryka angelägenheten av att en sådan begränsning kommer till stånd. Att binda staten, landstingen och kommunerna vid ett visst skatteunderlag kan dock icke komma i fråga. Detta skulle ju bl. a. innebära att automatiska eller eljest oundgängligen nödvändiga utgiftsstegringar — t. ex. i form av ökade försvarsutgifter eller utgifter föranledda av löneökningar för statens, landstingens och kommunernas anställda — komme att med hela sin tyngd drabba sådana inkomsttagare, vilka icke kunnat förbättra sina inkomster efter den 1 januari 1952, medan inkomsttagare, som ökat sina inkomster efter nämnda dag skulle erhålla en icke obetydlig skattelättnad. Att en skattelindring icke kan genomföras efter sådana linjer torde vara uppenbart. Utskottet avstyrker sålunda bifall till motionen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att motionen II: 82 av herr Adolfsson om åtgärder i syfte att med inkomstskatteeftergift införa ett skattestopp från den 1 januari 1952 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 4 maj 1951.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande: se under betänkandet nr 43.